

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 23 czerwca 2021 r. znak ON. (...)1.806.2021.AR Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. zmienił orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 16 kwietnia 2021 r. znak (...). (...)1020.2021 zaliczające małoletniego P. K. (1) do osób niepełnosprawnych do dnia 30 kwietnia 2024 r. z powodu schorzeń o symbolu 12-C i obejmujące wskazania związane z niepełnosprawnością, w tym wskazanie, że małoletni nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji, w ten sposób, że orzekł, że niepełnosprawność istnieje od wczesnego dzieciństwa, nie zaś jak ustalił (...) - od urodzenia. Organ stwierdził, że występujące naruszenie sprawności organizmu nie powoduje konieczności zapewnienia małoletniemu całkowitej opieki, ponieważ zachował on zdolność do samodzielnej egzystencji mimo występujących ograniczeń w czynnościach życiowych i aktywności społecznej (k. 88 akt organu).

Działająca w imieniu małoletniego P. K. (1) jego matka B. K. wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu domagając się jego zmiany poprzez przyjęcie, że odwołujący jest niepełnosprawny w stopniu znacznym, niepełnosprawność istnieje od urodzenia, a chłopiec wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji. Wskazała, że małoletni cierpi na autyzm nietypowy, zaburzenia w zakresie procesów sensorycznych oraz zaburzenia lękowe. Podkreśliła, że zaburzenia rozwoju u syna występowały od urodzenia, pełne ujawnienie objawów nastąpiło w piątym roku życia. Argumentowała, że P. K. (1) jest w pełni zależny od opiekuna i nie jest zdolny do samodzielnej egzystencji. Rozpoznane schorzenia u odwołującego powodują, że ma on znaczne trudności w życiu codziennym, funkcjonowaniu w szkole i relacjach z najbliższym otoczeniem. Dodatkowo wskazała, że charakter zaburzeń występujących u odwołującego nie pozwala, w drodze leczenia, terapii i rehabilitacji, na przywrócenie pełnej sprawności i wymaga on stałej opieki i uwagi, interwencji terapeutycznych i korygowania wzorców zachowań (k. 4-8).

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (k. 14).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

P. K. (1) urodził się (...), ma obecnie 17 lat. Małoletni uczęszcza do VIII Liceum Ogólnokształcącego w S..

Niesporne

Na mocy orzeczeń Zespołów do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności P. K. (1) był zaliczony do dnia 4 maja 2006 r. do osób niepełnosprawnych wraz ze wskazaniem, że wymaga konieczności sprawowania stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jako przyczynę niepełnosprawności początkowo wskazywano 10-N, następnie również 02-P. U podstaw zapadłych orzeczeń legły występujące u małoletniego zaburzenia zachowania i emocji, nasilone reakcje stresowe, trudności adaptacyjne. Zaburzenia rozwoju występowały od urodzenia, wywiad okołoporodowy był obciążony. Rozwój chłopca przebiegał nieharmonijnie, obserwowane były zaburzenia integracji sensorycznej.

Niesporne , nadto dowód: orzeczenia o niepełnosprawności – k. 14-19, wyrok wydany w sprawie VI Ua 46/18 – k. 21.

U P. K. (1) rozpoznaje się autyzm atypowy. W linii życiowej chłopca wskazuje na występujące u niego od wczesnych lat dziecięcych charakterystyczne symptomy dla autyzmu: tendencja do izolacji społecznej, trudności z komunikacją, nieumiejętność radzenia sobie w różnych sytuacjach społecznych, preferowanie utrwalonych, powtarzalnych sytuacji, brak tolerancji dla zmian.

Mowa chłopca na aktualnym poziomie umiejętności nie spełnia funkcji komunikacyjnych w oczekiwanym zakresie, a także w znaczący sposób utrudnia chłopcu realizację zadań edukacyjnych i funkcjonowanie społeczne. Ogólna sprawność intelektualna P. K. (1) wskazuje na upośledzenie w stopniu lekkim, a rozwój poszczególnych funkcji przebiega nieharmonijnie. W trakcie wykonywania zadań, kiedy napotkał trudności, szybko się poddawał, potrzebował zachęty i motywowania w celu podjęcia dalszych prób. Odwołujący dysponuje wąskim zakresem wiedzy ogólnej. Nie opanował wiadomości i umiejętności wymaganych na obecnym etapie edukacyjnym. Małoletni wykazuje nasilone objawy wrażliwości słuchowej, nadwrażliwość dotykową, które utrudniają odbiór otaczającej rzeczywistości i prawidłowe funkcjonowanie.

P. K. (1) ma trudności z nawiązywaniem kontaktów społecznych oraz z pozawerbalnym porozumieniem się z innymi ludźmi. Przejawia deficyty w sferze emocjonalno-społecznej. Trudności w komunikacji wyrażają się poprzez unikanie kontaktu wzrokowego, zubożałą mimikę i gesty, rozumienia bliskości drugiej osoby. Zaburzona jest zdolność do empatii. Jest on zdystansowany w stosunku do innych ludzi. Nic rozumie żartów, ironii, przenośni i pojęć abstrakcyjnych, co sprawia duże trudności w komunikacji z innymi. Nie potrafi nawiązać spontanicznej rozmowy. Przejawia on niezrozumienie niektórych zasad społecznych, cechy aspołeczne. Brak przystosowania do ogólnych zasad funkcjonowania w szkole nasiliło się w czasie nauki zdalnej. Kontakt z nauczycielami podczas zdalnych lekcji był utrudniony, wówczas nie uczestniczył on aktywnie w zajęciach albo w ogóle nie łączył zdalnie z nauczycielami.

P. K. (1) najlepiej odnajduje się w sytuacjach powtarzalnych, rutynowych, niezmiennych, odstępstwa od znanego schematu wywołuje u niego protest przejawiający się złością, agresją, ale także lękiem, niepokojem. Ponadto bardzo nasilone są objawy zaburzeń lękowych.

Wolny czas P. K. (1) spędza rysując, gając na komputerze, rozmawiając z kolegami i jeżdżąc na rowerze, co jest jego ulubioną aktywnością z którą wiąże najwięcej zainteresowania. Choć nawiązuje kontakty z rówieśnikami, także za pośrednictwem portali społecznościowych, są one ograniczone do wąskiego grona znajomych.

Dowód: dokumentacja medyczna – k. 9-13, 21, 23, 28 (koperta) oraz k. 44-56 akt organu.

Rozpoznane u P. K. (1) schorzenia czynią go osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym wymagającą częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

P. K. (1) nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Jest osobą zdolną do samodzielnego poruszania się, komunikowania, czynności z zakresu higieny, ubierania jak i rozbierania się oraz odżywiania. Małoletni jest zdolny do czynności samoobsługowych. Wykonuje też (choć w ograniczonym zakresie) różne czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego, mimo tego w wielu czynnościach dnia codziennego wyręcza go matka. Jest sprawny motorycznie, samodzielnie przemieszcza się, zarówno pieszo jak i na rowerze, nawiązuje relacje rówieśnicze, zarówno bezpośrednio jak i przy użyciu portalu społecznościowego, korzysta z komputera. Badany uczestniczy w komunikacji zarówno czynnie, jak i biernie. Sam wypowiada się prostymi zdaniami, jego mowa jest niewyraźna, bez adekwatnej prozodii, lecz zrozumiała. Rzadko nawiązuje kontakt wzrokowy. Opowiadając o sobie mówi w sposób bardzo powierzchowny i skąpy. Upośledzenie intelektualne w stopniu lekkim powoduje, że małoletni nie radzi sobie z opanowaniem materiału w szkole, jego dyspozycje intelektualne nie pozwalają mu na przyswojenie informacji z zakresu podstawy programowej liceum.

Dowód: opinia biegłej z zakresu psychiatrii – k. 29-38 wraz z opinią uzupełniającą – k. 58-59.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Orzekanie o stopniu niepełnosprawności jest regulowane przez ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 573 ze zm., dalej jako „ustawa

o rehabilitacji”) oraz rozporządzenie Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2021 r. poz. 857, dalej jako „Rozporządzenie w sprawie orzekania”).

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy o rehabilitacji rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy).

Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy).

Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4 ustawy).

Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności uregulowane zostały w Rozporządzeniu w sprawie orzekania, które precyzuje pojęcia użyte przez ustawodawcę. W zakresie kwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności, niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych - zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1 pkt 3). Natomiast w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych oznacza konieczność udzielania pomocy (zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych) w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności wskazanej powyżej (§ 30 ust. 1 pkt 2),

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma szeroki zakres przedmiotowy. Obejmuje bowiem opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. oraz pomoc w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego. Chodzi więc o takie naruszenie sprawności organizmu, które uniemożliwia zaspokojenie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (art. 4 ust. 4 ustawy). Istotne jest, aby wskazane elementy występowały łącznie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 sierpnia 2005 r., sygn. akt I PK 11/05, OSNP 2006/11-12/181 oraz Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 6 marca 2003 r., sygn. akt II AUa 651/02, Pr.Pracy 2004/7-8/65, a nadto w wyroku z dnia 21 lutego 2002 r., III AUa 1333/01, OSA 2003/7/28). W wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt III Aua 386/07,

orzeczone, że za niezdolną do samodzielnej egzystencji uznaje się wyłącznie osobę wymagającą stałej pomocy przy chodzeniu, jedzeniu, ubieraniu się.

Przy zastosowaniu powyższych zasad, zdaniem Sądu, należało przyjąć, że zaskarżona decyzja Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności była prawidłowa w zakresie, w jakim ustalono, że małoletni jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym, a także że nie wymaga on konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, zaś zmiany wymagała w zakresie, w jakim ustalono datę początkową niepełnosprawności, co zostanie omówione w dalszej kolejności. W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż wnoszący odwołanie jest osobą niepełnosprawną, spór zaś dotyczył stopnia niepełnosprawności. P. K. (1) kwestionował zaliczenie go przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności domagając się orzeczenia znacznego stopnia niepełnosprawności. Z przeprowadzonych przez przedstawicieli zarówno Powiatowego, jak i Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wywiadów wynika, że stany chorobowe występujące u wnioskodawcy naruszają sprawność jego organizmu, co w konsekwencji powoduje ograniczenia w możliwości funkcjonowania na poziomie uważanym za typowy dla osoby z pełną sprawnością, a rodzaj i zakres tych ograniczeń powoduje, że warunkiem koniecznym dla wyrównania szans jest zapewnienie częściowej pomocy innych osób w celu uczestnictwa w różnych sferach życia. Wydając zaskarżone orzeczenie, Wojewódzki Zespół podkreślił, że stan zdrowia odwołującego, nie czyni go osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, całkowicie zależną od otoczenia, która wymaga tego, by ją pielęgnować w zakresie higieny osobistej, karmić oraz wykonywać w zastępstwie czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Okoliczności te wykluczają możliwość zakwalifikowania odwołującego do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Spostrzeżenia organu co do oceny sprawności odwołującego potwierdziła powołana w sprawie biegła z zakresu psychiatrii K. B.. W opinii sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania, biegła wskazała, że rozpoznany u małoletniego autyzm nietypowy oraz niepełnosprawność intelektualna w stopniu lekkim uzasadniają orzeczenie wobec odwołującego umiarkowany stopień niepełnosprawności. Jak wynika z opinii biegłej, P. K. (1) jest zdolny do podejmowania czynności samoobsługowych. W niewielkim zakresie pomaga matce w prowadzeniu gospodarstwa domowego. Wymaga podkreślenia, na co zwracała biegła z zakresu psychiatrii, że zaburzenia w codziennym funkcjonowaniu 17-letniego małoletniego potęgowane są nadopiekuńczą postawą przedstawicielki ustawowej, która wykonując w zastępstwie odwołującego codzienne czynności pozbawia go możliwości ich rozwijania i doskonalenia. Powyższe wynika również z zaleceń, które otrzymał odwołujący podczas diagnozy w Ośrodku dla (...) dla Dzieci i Osób Dorosłych z Autyzmem i Innymi Zaburzeniami Rozwojowymi, podczas której wskazano, że niezbędne jest, w sposób dostosowany dla osoby ze spektrum autyzmu, wzmocnienie samodzielności, powierzenie małoletniemu stałych zadań, za które będzie odpowiedzialny w celu zbudowania w nim poczucia sprawstwa i podniesienia samooceny. U P. K. (2) nie występują dysfunkcje, które zrzutowałyby na możliwość samodzielnego poruszania się – jest on sprawny motorycznie, porusza się pieszo, chętnie jeździ się na rowerze. Mimo, że w trakcie badania małoletni wskazywał, że korzystanie z komunikacji miejskiej wywołuje u niego strach, to zaburzenia natury psychicznej nie występują w takim nasileniu, które uniemożliwiłaby mu korzystanie ze środków transportu publicznego. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, że rozpoznane u odwołującego schorzenia powodują umiarkowany stopień niepełnosprawności głównie z uwagi na trudności w komunikacji. P. K. (1) ma problem w komunikowaniu się z ludźmi, których nie zna, nie wie, w jaki sposób rozumieć ich wypowiedzi i zachowania. Sam wypowiada się prostymi zdaniami, jego mowa jest niewyraźna, bez adekwatnej prozodii, lecz zrozumiała. Rzadko nawiązuje kontakt wzrokowy. Opowiadając o sobie mówi w sposób bardzo powierzchowny i skąpy. Choć odwołujący nawiązuje kontakty z rówieśnikami, także za pośrednictwem portali społecznościowych, są one ograniczone do wąskiego grona znajomych. Duże trudności powodował u niego kontakt z nauczycielami podczas zdalnych lekcji, wówczas nie uczestniczył w nich aktywnie albo w ogóle nie łączył zdalnie z nauczycielami. Na trudności w komunikacji werbalnej lub pozawerbalnej wpływ mają także nasilone zaburzenia adaptacyjne i lękowe.

Jak wskazywano powyżej o zaliczeniu wnioskodawcy do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności decydują dwie przesłanki. Mianowicie, niepełnosprawność ta może wynikać z niezdolności do pracy albo zdolności do pracy

jedynie w warunkach pracy chronionej, konieczności czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych bądź też obu tych przesłanek łącznie. W niniejszej sprawie pod rozważę Sądu został poddany przypadek, w którym zasadne było orzeczenie niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym z uwagi na konieczność udzielenia odwołującemu czasowej albo częściowej pomocy w celu pełnienia ról społecznych. Autyzm atypowy rzutuje w sposób niezaprzeczalny na możliwość wypełniania przez niego ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym. Mając na względzie § 29 Rozporządzenia w sprawie orzekania o niepełnosprawności, który stanowi, że konieczność udzielania pomocy, w tym również w pełnieniu ról społecznych oznacza zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Zakres pomocy właściwy osobie z niepełnosprawnością w stopniu umiarkowanym określony jest zatem powyższymi ramami wynikającymi wprost z przepisów prawa i odzwierciedla on zakres pomocy niezbędnej odwołującemu. Sąd stoi na stanowisku, że rozpoznane schorzenia, powodujące problemy w komunikacji utrudniają funkcjonowanie odwołującemu w wielu aspektach życia codziennego i z tego względu wymaga on wsparcia, aby móc uczestniczyć w życiu społecznym. Przy czym trzeba zaznaczyć, że w dalszym ciągu będzie to pomoc ułatwiająca odwołującemu prawidłowe funkcjonowanie społeczne. Nie ulega wątpliwości, że odwołujący jest samodzielny w zakresie samodzielnego spożywania posiłków, ubierania się i przemieszczania. Należy pamiętać że zasadniczo zakres pomocy, której wymagają osoby z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, różni się on od wsparcia przysługującego osobom ze znacznym stopniem niepełnosprawności, gdzie owa pomoc sprowadza się do wykonywania codziennych czynności w zastępstwie osoby niepełnosprawnej. Innymi słowy, nie jest tak, że odwołujący jest całkowicie zależny od otoczenia, ale nie jest też tak, że zdolny jest on funkcjonować w pełni samodzielnie oraz prawidłowo wypełniać właściwe mu role społeczne. Właśnie dlatego ustawodawca przewidział umiarkowany stopień niepełnosprawności, będący pośrednim między lekkim a znacznym, po to by zapewnić konieczne wsparcie osobom, które potrzebują pomocy, nie zaś wyręczenia w codziennych obowiązkach.

Sąd podzielił wnioski opinii biegłej z zakresu psychiatrii także w zakresie ustalenia początku powstania niepełnosprawności. Odwołujący, wobec którego orzekano o niepełnosprawności od 2006 r. z powodu schorzeń psychicznych był uznawany za osobę niepełnosprawną od urodzenia. Stąd też dziwi, niczym nie uzasadniona zmiana orzeczenia, jakiej dokonał Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w zaskarżonym orzeczeniu ustalając datę początkową niepełnosprawności. W istocie, rozpoznanie autyzmu atypowego u małoletniego nastąpiło we wczesnych latach dzieciństwa, niemniej jednak diagnozę poprzedzała ocena rozwoju, który był od początku zaburzony u małoletniego i dawał podstawy do wydania następujących po sobie orzeczeń o zaliczeniu do osób niepełnosprawnych.

Do opinii sporządzonej przez biegłą z zakresu psychiatrii zarzuty wniosła przedstawicielka ustawowa. Zdaniem Sądu nie przedstawiła ona argumentów mogących zdyskwalifikować opinię biegłej K. B.. Przedstawicielka ustawowa podkreślając niesamodzielną odwołującego, nie prezentowała uwag co do logicznego wyводу biegłej. Po zapoznaniu się z treścią zarzutów, biegła sądowa w opinii uzupełniającej w pełni podtrzymała wnioski opinii głównej. Wskazała, że podawane przez matkę przykłady braku umiejętności (korzystania z piekarnika lub prasowania) wynika z niewytrenowania tych umiejętności, nie zaś ze związanej z chorobą niezdolności do ich opanowania.

Sąd orzekający w pełni podziela pogląd prezentowany w orzecznictwie sądowym, iż Sąd nie jest zobowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała strony sporu. Wystarczy zatem, że jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt V ACA 723/15). Zdaniem Sądu, opinie sporządzone przez biegłą charakteryzują się wszechstronnością, zrozumiałością i brakiem wewnętrznych sprzeczności, jak również wnikliwością w zakresie badania odwołującego i rozpoznania dolegliwości. Wnioski opinii zostały wyciągnięte w sposób logiczny i odpowiedni do wyników przeprowadzonego badania oraz w oparciu o gruntowną analizę dostępnej dokumentacji medycznej. Stąd też, sporządzone ekspertyzy zasługują na przyjęcie za miarodajne dla wydania orzeczenia w sprawie w pełnym zakresie. W konsekwencji, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku przedstawicielki ustawowej

odwołującego w przedmiocie powołania innego biegłego do zbadania stanu zdrowia odwołującego się i wniosek ten pominął jako zmierzający do zbytecznego przedłużenia postępowania w sprawie. Podobnie należało ocenić wniosek o dopuszczenie biegłego z zakresu psychologii. Adekwatnym lekarzem specjalistą, który posiadał niezbędne wiadomości specjalne do poczynienia ustaleń w sprawie był psychiatra, którego wiedza medyczna pozwalała na ocenę wpływu schorzeń odwołującego na jego funkcjonowanie. Powoływanie dodatkowego biegłego w sprawie, w szczególności mając na uwadze wniosek biegłego psychiatry, który wskazał, że odwołujący nie wymaga badania przez biegłych innych specjalności, było w ocenie Sądu zbyteczne.

W konsekwencji, Sąd w pkt I wyroku zmienił zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 23 czerwca 2021 r. znak: ON. (...).1.806.2021.AR w ten sposób, że ustalił, iż niepełnosprawność P. K. (1) istnieje od urodzenia, zaś w pozostałym zakresie oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

Sędzia Joanna Szyjewska – Bagińska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Sędzia Joanna Szyjewska – Bagińska

15.06.2022 r.